

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 515/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 8/2015 zo 17. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžso 8/2015 zo 17. februára 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

V podstatnej časti sťažnosti uviedol, že rozsudkom sp. zn. 10 Sžso 8/2016 zo 17. februára 2016 najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej „krajský súd“) sp. zn. 1 S 225/2011 zo 4. decembra 2014, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministra financií Slovenskej republiky č. k. MF/023967/2011-23 z 3. októbra 2011, ako aj rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, odboru personálneho manažmentu, oddelenia sociálneho zabezpečenia č. k. 21568/2011-1462 z 1. júla 2011, ako aj ich postupu.

Sťažovateľ je toho názoru, že *«pri preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov NS SR sa nezaoberal zásadnou právnou otázkou, a to právnymi účinkami rozsudku NS SR 3 Sžso 14/2011 v spojení s rozsudok Krajského súdu v Košiciach 7S/13929/2010- 95, ktorým boli zrušené rozhodnutia na základe ktorých sťažovateľovi skončil služobný pomer uvoľnením, na rozhodnutie ktorým bol sťažovateľovi priznaný výsluhový dôchodok. Pre správne posúdenie veci je táto otázka, podľa sťažovateľa zásadná aj z hľadiska aplikácie § 63 ods. 1 a § 113 ods.2 písm. g) bod 2 zákona č. 328/2002 Z. z..*

NS SR sa stotožnil so závermi krajského súdu (rozsudok 1S/225/2011-84) z ktorého citujem: „Zánik nároku na priznaný výsluhový dôchodok ku dňu, ktorý predchádza dňu opätovného prijatia do služobného pomeru, z ktorého tento nárok vzniká, logicky vylučuje možnosť poberania výsluhového dôchodku aj za čas trvania služobného pomeru tak, ako to bolo v prípade žalobcu. Podľa názoru súdu z vyššie citovaného ustanovenia § 63 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z. je dostatočne zrejmé, že za čas trvania služobného pomeru, je vylúčené poberať výsluhový dôchodok.“

Žiadny dôkaz založený v administratívnom spise, z ktorého súd vychádzal, nepreukazuje tento záver súdu. Nadriadený so sťažovateľom ukončil služobný pomer uvoľnením k 31.01.2008, a to na základe rozhodnutia č. 46139/2009-5634/1977/KER, zo dňa 12.11.2009 (rozhodnutie bolo vydané späťne, pričom ako bolo uvedené v bode I. sťažnosti, sťažovateľ nebol v služobnom pomere už od 15.11.2007). Výsluhový dôchodok bol sťažovateľovi priznaný rozhodnutím č. 14550/2010-1462 zo dňa 30.03.2010, od dňa 01.02.2008...

V uvedenej právnej veci je nesporné, že sťažovateľovi zanikol služobný pomer a tiež je nesporné, že sťažovateľovi po skončení služobného pomeru bol priznaný výsluhový dôchodok v súlade so zákonom. Každý z týchto nárokov bol priznaný na základe iných zákonov, po splnení zákonných podmienok na základe, ktorých správne orgány rozhodovali v čase, keď posudzovali oprávnenosť nároku.

Spornou bola otázka, či v dôsledku zrušenia rozhodnutí o skončení služobného pomeru je povinný sťažovateľ vrátiť výsluhový dôchodok, ktorý mu bol priznaný zákonným spôsobom (nie sú pochybnosti o tom, že sťažovateľ poberal výsluhový dôchodok v súlade so zákonom - nevyslovili nezákonnosť ani správne orgány, ani súd) a to z dôvodu, že sťažovateľovi bol doplatený služobný plat potom, čo boli rozhodnutia o skončení služobného pomeru.

Sťažovateľ tvrdí, že povinnosť vrátiť výsluhový dôchodok z dôvodov ktoré uviedli správne orgán a s ktorými sa súd stotožnil, nemá oporu v § 63 ods. 1 a § 113 ods. 1 písm. g) bod 2. Zákona č. 328/2002 Z. z. a tiež je vylúčená súčasná aplikácia citovaných ustanovení.

Podľa sťažovateľa, vrátenie výsluhového dôchodku v citovaných ustanoveniach nemá oporu. Rozhodnutia správnych orgánov sú arbitrárne. Tieto správne orgány uložili sťažovateľovi povinnosť vrátiť výsluhový dôchodok bez toho, aby existoval zákonný dôvod na takýto postup. Je zjavný rozpor medzi dôvodmi, na základe ktorých správne orgány uložili povinnosť sťažovateľovi vrátiť výsluhový dôchodok a zákonnými dôvodmi uvedenými v § 113 ods. 2 písm. g) bod 2 citovaného zákona. Právny názor Najvyššieho súdu SR vyplývajúci z rozsudku č. 10 Sžo/8/2015 je zjavne arbitrárny a z ústavného hľadiska neudržateľný z nasledujúcich dôvodov.

Sťažovateľ tvrdí, že aplikácia § 63 ods. 1 a § 113 ods. 2 písm. g) bod 2 citovaného zákona, tak ako je skutkovo vymedzená správnym orgánom aj súdom, je vylúčená a žiadnym právne akceptovateľným výkladom, z dôkazov o ktoré tieto orgány opierajú svoje závery a na ktoré bolo poukazované v priebehu konania, nie je možné dospieť k záveru, že sťažovateľ je povinný na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení vrátiť výsluhový dôchodok, z dôvodov ktoré súd uviedol vo svojom rozhodnutí, pričom skutkové tvrdenia nemajú oporu v listinných dôkazoch.».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo fyzickej osoby [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1,2, Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso/8/2015 zo dňa 17. februára 2016 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžso/8/2016 zo dňa 17. februára 2016.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi [REDAKOVANÉ] vo výške 286,00 €... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 8/2015 zo 17. februára 2016, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. k. MF/023967/2011-23 z 3. októbra 2011.

Sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nesúhlasí. Je toho názoru, že pri preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov sa najvyšší súd „*nezaoberal zásadnou právnou otázkou, a to právnymi účinkami rozsudku NS SR 3 Sžso 14/2011 v spojení s rozsudok Krajského súdu v Košiciach 7S/13929/2010- 95, ktorým boli zrušené rozhodnutia na základe ktorých sťažovateľovi skončil služobný pomer uvoľnením, na rozhodnutie ktorým bol sťažovateľovi priznaný výsluhový dôchodok. Pre správne posúdenie veci je táto otázka, podľa sťažovateľa zásadná aj z hľadiska aplikácie § 63 ods. 1 a § 113 ods.2 písm. g) bod 2 zákona č. 328/2002 Z. z.*“.

Podľa sťažovateľa aplikácia § 63 ods. 1 a § 113 ods. 2 písm. g) bodu 2 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“), tak ako je vymedzená správnym orgánom aj súdom, je vylúčená a žiadnym právne akceptovateľným výkladom, z dôkazov o ktoré tieto orgány opierajú svoje závery a na ktoré bolo poukazované v priebehu konania, nie je možné dospieť k záveru, že sťažovateľ je povinný na základe uvedených zákonných ustanovení vrátiť výsluhový dôchodok, z dôvodov, ktoré súd uviedol vo svojom rozhodnutí.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd v minulosti viackrát judikoval, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s

platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

Z uvedených hľadísk ústavný súd preskúmal aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý v podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

„Podľa § 113 ods. 2 písm. g) zákona č. 328/2002 Z. z. poberateľ dávky sociálneho zabezpečenia je povinný vrátiť dávku sociálneho zabezpečenia alebo jej časť odo dňa, od ktorého nepatrila vôbec alebo nepatrila v poskytnutej sume, ak

- 1. nesplnil povinnosť ustanovenú týmto zákonom,*
- 2. prijímal dávku sociálneho zabezpečenia alebo jej časť, hoci vedel alebo musel z okolností predpokladať, že sa vyplatila neoprávnene alebo vo vyššej sume. ako patrila,*
- 3. vedome inak spôsobil, že dávka sociálneho zabezpečenia alebo jej časť sa vyplatila neoprávnene alebo vo vyššej sume, ako patrila. ...*

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že Colné riaditeľstvo SR, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím zn. 21568/2011-1462 zo dňa 01.07.2011 rozhodlo podľa § 113 ods. 2 písm. g) bod 2 zákona č. 328/2002 Z. z. tak, že žalobca je povinný vrátiť vyplatenú sumu na výsluhovom dôchodku za obdobie od 01.02.2008 do 31.05.2011 vo výške 11.011,56 €.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. MF/023967/2011-23 zo dňa 03.10.2011 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zn. 21568/2011-1462 zo dňa 01.07.2011 potvrdil.

Rozhodnutím oddelenia sociálneho zabezpečenia, odboru personálneho manažmentu Colného riaditeľstva SR zn. 14550/2010-1462 zo dňa 30.03.2010 bol žalobcovi priznaný podľa § 38 ods. 1, § 39, § 58 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. výsluhový dôchodok od 01.02.2008 vo výške 7.614,- Sk mesačne. V zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. bol žalobcovi výsluhový dôchodok rozhodnutím zn. 14575/2010-1462 zo dňa 30.03.2010 zvýšený od 01.07.2008 na sumu 7.995,- Sk mesačne. Od 01.07.2009 bol výsluhový dôchodok rozhodnutím zn. 14584/2010-1462 zo dňa 30.03.2010 zvýšený na sumu 282,25 € mesačne a od 01.07.2010 bol výsluhový dôchodok rozhodnutím č. 25716/2010 zo dňa 02.07.2010

zvýšený na sumu 288,75 € mesačne. Výsluhový dôchodok bol žalobcovi vyplácaný do 31.05.2011.

Rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu bolo odôvodnené tým, že dňa 01.06.2011 bolo Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, odboru personálneho manažmentu - oddeleniu sociálneho zabezpečenia doručené oznámenie Colného úradu Košice č.: 18515/2011-5637 zo dňa 27.05.2011, ktorým potvrdil, že žalobca je od 21.05.2011 opätovne zaradený do štátnej služby, nakoľko rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/14/2011 zo dňa 03.05.2011 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/13929/2010-95 zo dna 19.01.2011, ktorým Krajský súd v Košiciach zrušil rozhodnutie č. 24160/2010-1214 zo dňa 19.07.2007, ako aj rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Košice č.: 46139/2009-5634/1977/KER zo dňa 12.11.2009, ktorým bol žalobca podľa § 182 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. dňom 31.01.2008 uvoľnený zo služobného pomeru colníka.

Vzhľadom na opätovné zaradenie žalobcu do štátnej služby rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, odboru personálneho manažmentu, oddelenia sociálneho zabezpečenia zn.: 19328/2011-1462 zo dňa 08.06.2011 bol žalobcovi od 01.06.2011 odňatý výsluhový dôchodok podľa § 63 ods. 1 a § 105 ods. 10 zákona č. 328/2002 Z. z.. Zároveň rozhodnutím Riaditeľa Colného úradu Košice č. 19277/2011-5637/1229/KER zo dňa 08.06.2011 bolo rozhodnuté o doplatení služobného príjmu žalobcovi od 01.02.2008 do 20.05.2011.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. ...

Po preskúmaní rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu odvolací súd konštatuje, že správne orgány rozhodli správne a v súlade so zákonom. Z ustanovenia § 187 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. je zrejmé, že ak sa rozhodnutie o skončení služobného pomeru zruší, služobný pomer colníka trvá a za čas neplatného skončenia služobného pomeru patrí colníkovi služobný príjem podľa § 79 ods. 1, ktorý mu patril v čase pred neplatným skončením služobného pomeru. Rozhodnutím Riaditeľa Colného úradu Košice č. 19277/2011-5637/1229/KER zo dňa 08.06.2011 bolo

rozhodnuté o doplatení služobného príjmu žalobcovi od 01.02.2008 do 20.05.2011 v dôsledku čoho mu v súlade s § 63 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. zanikol právny nárok na výplatu výsluhového dôchodku. Z dôvodu zániku nároku na priznaný výsluhový dôchodok ku dňu, ktorý predchádza dňu opätovného prijatia do služobného pomeru, z ktorého tento nárok vzniká, vylučuje podľa názoru odvolacieho súdu možnosť poberania výsluhového dôchodku aj za čas trvania služobného pomeru. Najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 63 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. z ktorého je zrejmé, že počas trvania služobného pomeru nie je možné poberať služobný plat a zároveň výsluhový dôchodok.

Najvyšší súd je názoru, že správne orgány správne rozhodli o povinnosti žalobcu vrátiť vyplatenú sumu výsluhového dôchodku od 01.02.2008 do 31.05.2011. Tým, že žalobca podal žalobu týkajúcej sa neplatného skončenia služobného pomeru, je zrejmé, že žalobca musel vedieť alebo z okolností musel predpokladať, že v prípade úspechu tejto žaloby bude jeho služobný pomer trvať naďalej a že za čas neplatného skončenia služobného pomeru mu bude patriť služobný plat a jeho nárok na výsluhový dôchodok mu zanikne. Tým, že rozhodnutím Colného úradu Košice bol žalobcovi priznaný služobný plat od 01.02.2008 do 20.05.2011 je logické, že žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok od 01.02.2008 do 31.05.2011 mu nepatri v zmysle § 113 ods. 1 písm. g) bod 2 zákona č. 328/2002 Z. z.

Námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako irelevantné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.“

Ústavný súd s poukazom na rozdelenie súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) stabilne judikuje, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd taktiež zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej

ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, I. ÚS 647/2014 rovnako aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je z ústavnoprávneho hľadiska dostatočným spôsobom odôvodnené. Najvyšší súd odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o podanom odvolaní. Právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Aj napriek tomu, že najvyšší súd nedal odpoveď na námietky sťažovateľa vo vzťahu k aplikácii § 63 ods. 1 a § 113 ods. 2 písm. g) zákona č. 328/2002 Z. z. podľa jeho predstáv, podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje také znaky neústavnosti, ktoré by zakladali možnosť zrušiť jeho výrok.

Keďže v danom prípade ústavný súd nevzhliadol príčinnú súvislosť medzi námietkou porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016